

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 25. vinotoka 1889.

List 43.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

*vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zoeličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Dalje.)

„Častitljivi bratje!

Kar smo pri zadnjem Našem nagovoru ravno na tem kraju terdili, da se v tem svetem mestu pripravljajo nove in še hujše krivice zoper cerkev in rimskega papeža, se je v največo našo žalost in v veliko nevoljo vseh dobrih res zgodilo. — In zato smo Vas izvanredno sklicali, da moremo javno izraziti, kako hudo nas je malopridno dejanje zbolelo, ter prostodušno, kakor se spodobi, vpričo Vas toliko krivico obsoditi.

Po laškem prevratu in po vzetju rimskega mesta smo videli prav res celo versto krivic proti sv. veri in apostolski stolici. — Ali zlobne stranke težé nesterpljivo še po hujšem, ne še doseženem. Vbile so si v glavo, prestvariti glavno mesto katoličanov v glavno mesto nenravnosti in brezbožnosti. Tje obračajo svoj serd od vseh strani sveta, da bi z napadom na terdnjavo katoliške cerkve toliko lože, če bi bilo mogoče, popolnoma spodkopali temeljni kamen, na kateri je postavljena. In res, kakor da bi ne bili v toliko letih še dovolj zlega storili, postavijo, prav kakor da bi hoteli v prederznosti sami sebe še prekositi, ravno v dan, ki je med najsvetejšimi v cerkvenem letu, javen spomenik, s katerim naj se priporoča potomcem uporni duh proti sv. cerkvi in s katerim naj se zajedno uči nauk, da je prav, biti

s katoličanstvom smerten boj. — Da je to namen zlasti provročiteljev tega slavlja in odličnih njih podpornikov, kaže stvar sama. S častmi obsipljejo človeka, dvakrat izdajico, pravično obsojenega krivoverca, ki je do zadnjega vzdih vstrajal v kljubovanju proti sv. cerkvi. Da, ravno zato ga časté, ker kaj tacega, kar bi bilo v resnici časti vredno, iščeš pri njem zastonj, posebno vednost, kajti spisi ga kažejo panteista in priverženca nesramnega materijalizma, zamotnega v gerde zmote, ne redko samemu sebi nasprotujočega: zastonj čednost, nasprotno, nravi njegove služijo potomcem v dokaz, do kakšne zlobe in sprijenosti neberzdane strasti človeka pripeljejo: zastonj slavna dejanja: zastonj kakšne posebne zasluge za državo. Navajen je bil hliniti se, lagati, samo sebe pred očmi imeti, nobenega nasprotovanja ne terpeti, klečplaziti: bil je nizka in spridena duša. Časti skazovanih takemu možu namen in pomen torej ne more biti drug, kot svet pozivljati, naj živi brez ozira na resnico, od Boga razodeto, brez ozira na kerščansko vero; ne drug, kot duše in serca ljudi popolno odtujiti Jezusu Kristusu. — A ravno to namerjajo tudi one zlobne stranke (framasonov), ki se na vso moč trudijo, odtujiti Bogu cele države, in ki v brezmejnem sovraštvu svojem bijejo neprestan boj za življenje in smert zoper cerkev in rimskega papeža. Da bi bila pa krivica toliko večja in zadeva toliko očitnejša, zljubilo se jim je napraviti slavnost z velikim bliščem, vpričo številne množice. Veliko ljudi, od vseh strani skupaj zbobnanih, je gledal Rim tiste dni v svojem ozidju, nosile so se nesramne, veri sovražne zastave; in kar je najstrašnejše, nosile so se zastave s podobami samega „hudiča“, ki

ni hotel biti pokoren v nebesih Najvišjemu; pervak rovarjev, podpihovalec vseh zarot. Z grešnim dejanjem so združili neberzdane govore in spise. V njih se najimenitnejše in najsvetejše reči brez-sramno in brezmejno zasmehujejo; na vso moč se slavi ono prostomišljaštvo, ki ne pozna nobenih ojníc, ki poraja celo versto zmot in ki s kerščanskimi npravmi vred spodkopuje temelj zakonitega reda in cele človeške družbe.

Toli žalostno delo pa se je smelo dolgo pripravljati, vravnavati in izvršiti, ne le, da so oblastniki za to vedeli, celo pospeševali so stvar in z vsemi močmi in očitno k njej spodbujali.

Bridko je izreči in kakor neka spaka je, da se ravno iz svetega mesta, v katerem je Bog postavil sedež svojemu namestniku, širi češčenje uma, vzdigujočega se zoper Boga. Tam, kjer je bil do sedaj svet navajen iskati nepokvarjenih evangelijskih resnic in zapovedi ter zveličavnih sovetov, tam se smejo po krivičnem preobratu nesramni nauki in celo krivoverstvo brez kazni s spomeniki slaviti. Tako daleč smo prišli, da moramo gledati na svetem mestu gnjusobo razdejanja.

V očigled tako nesramnih razmér in ker nam je izročeno vladati kerščanski svet ter varovati in braniti sv. vero, izjavljamo, da se je s to malopridnostjo zelo žalilo in sramotilo sveto mesto, in da se je nesramno skrunila svetost kerščanske vere; z vso odločnostjo temu oporekamo in s studom javimo to svetoskrunstvo vsemu katoliškemu svetu.

Vendar pa se moremo iz zločina tudi nekaj učiti. — Bolj in bolj se kaže, ali so res hoteli sovražni duhovi jenjati, potem, ko je porušena posvetna Naša oblast, ali če ne mislijo marveč iti še dalje in sicer do skrajnega — dokler popolnoma v tla ne pogazijo papeške veljave in kerščanske vere s korenem ne zatró. — Ravno tako se kaže, ali so Nas, ko smo tirjali in tirjamo nazaj pravice apostolske stolice, nagibali kaki človeški oziri, ali ne velikoveč prostost apostolske oblasti in službe, veljava papeška, da, celo prava sreča laške dežele. — Konečno je moči iz tega le predobro spoznati, koliko veljajo in kam so izginile tolike in tako obsežne oblube, katere so s početka delali in s katerimi so se zavezavali. Kajti uslugam in raznim častém, s katerimi so obetali, da hočejo rimskega papeža obdajati, sledile so polagoma velike krivice in sramotenja. Med temi sedanja največa, ki bode ostala v vseh očéh in pogledu spomenik nesramnega in izgubljenega človeka. — Ravno tako hočejo, da bodi mesto, o katerem so terdili, da bode častitljiva in varna stolica rimskega papeža,

stolica nove brezbožnosti, v kateri se skazuje človeškemu umu, kakor do visokosti božje povzdignenemu, češčenje, ravno tako nespametno kot derzno.

Premislite torej, častitljivi bratje, kako malo prostosti in kakšno veljavo so Nam v opravljanju apostolske službe še pustili. — Celo Naša oseba ni brez strahu in nevarnosti; kajti vsakdo vé, kaj nameravajo in kaj hočejo priverženci te najzlobnejše stranke. Ni ga tudi, ki bi ne vedel, kako se, okoristujoč ugodne prilike, dan na dan množé in kako raste v isti meri tudi njih prederznost. Sklenili so namreč, ne prej jenjati, dokler ne dospejo do skrajnega, — do najhujšega prevrata. Če se jim v zadevi, o kateri se pritožujemo, ni še toliko dovolilo, da bi mogli hudobne svoje naklepe tudi s silo in s sovražno pestjo izvrševati, — odvrča jih od tega jedini ozir na korist — ni pa nemogoče, da bi se pri dobri priliki tudi tako daleč ne izpozabili; toliko več, ker smo v oblasti nekih mož, katerih ni sram javno nas krivičiti, kakor da bi bili neprijatelji ali celo sovražniki italijanskih koristi. — Nič manj se ni bati, da bi se prederznost hudobnih ljudi, pripravljenih za vsako zlodejstvo, in vzbujena strast ne mogla tako lahko zadušiti in ugasiti, če bi navstali morda bolj strašni in nemirni časi, bodisi vsled državljanskih nemirov in prekucij, bodisi vsled nemirov in nadlog vojská.

(Dalje nasl.)

Mnihi in njih prijatelji.

(Dalje.)

Mnogi slavni možje šteli so se srečne, če so mogli v redovni obleki svoje življenje skleniti, še oboroženi so večkrat zaupljivo in hlabro pričakovali zadnje ure. Med temi, pravi Montalambert, ko je naštel mnoga slavna imena, ni nobeden pokazal več gorečnosti in pohlevnosti, ko Bouchard (r. Bušar), Melunski grof, prijatelj in tovariš Hugon-a Kapet-a. Bouchard je en del svojega življenja v to porabil, da je vstanovil samostan St. Maur (les Fosses) pri Parizu. Kot starček izročil je tej zelo ljubljeni opatiji svoj meč in postal ondi sam mnihi. Ponižal se je opravljati celo službo najnižjega služabnika in rekel je mnihom, kateri so ga od tega odvrčevali: „Ko sem čast imel, kot vitez, grof in poveljnik mnogih vitezov na svetu biti, nosil sem rad pred umerljivim kraljem luč, katere je potreboval. Koliko bolj moram sedaj, ker sem v službi neumerljivega Kralja nebeškega, svečo pred Njim nositi v znamenje svoje spoštovanja polne pohlevnosti.

Kot eden naj bolj vrednih izmed teh junakov mora se tudi zaznamjati Hugon Avranheški, Volk imenovan, kateri je bil od Henrika osvoboditelja izvoljen za palatinskega grofa Chesterškega. Na Angleškem, kakor tudi v Normandiji, videli so grofa vedno v prvi vojski. Pri mnogih napakah svojega življenja vendar ni zgubil izpred oči tega, kar je božje. Popravljavec opatije St. Severij-a. in vstanovitelj samostana St. Valburge postal je mnih; v tej zadnji hiši je umerl 4 dni po vstopu v ta samostan.

Če se jim pa v njih življenji ni posrečilo, pri milih stanovati, so ti plemenitaši z vsem hrepenenjem želeli saj po smerti počivati pri njih. Glinljivo je, kako je Filip I, kralj francoski, po razburkanem življenji na smertni postelji dejal k velikašem svoje države in k prijateljem, ki so mu posteljo obdajali: „Dobro vem, da je pokopališče francoskih kraljev pri sv. Dijoniziju. Ker se pa za prevelikega grešnika spoznam, ne upam si pri kostéh sv. mučenika dati se pokopati. Zelo se bojim, da bom hudobnemu duhu prepuščen, kakor moji grehi zahtevajo, in skerb me teži, da bi se mi kaj enacega ne pripetilo, kar se pripoveduje iz prešnjih časov o Karolu Martelu. Sv. Benedikta ljubim; dobrega očeta mihov ponižno na pomoč kličem in želim, da bi bil pokopan v njegovih cerkvi ob Loari. Sej on je mil in dobroserčen, in sprejme usmiljeno vsakega grešnika, kateri želi svoje življenje poboljšati in je pripravljen po njegovem ojestrem nauku z Bogom se združiti.“ Po teh besedah, pristavlja pisatelj, umerl je kralj Filip in bil pokopan v samostanu sv. Benedikta pri Fleury, med korom in oltarjem, kakor je sam želel.

Res je pomislka vredno, da v tej terdni ljubezni do mihov ravno boljši stanovi kersčanske družine niso le ostali, temveč da so v prvih verstah dajali slaven izgled. Bili so večidel oni, ki so opatije vstanovljali in zakladali; bili so pa tudi oni, kateri so vstanovljena poslopja Božja z najbolj plemenitimi ljudmi naseljevali. Gotovo smemo splošnje razširiti čast, katero daje Wibert sprednikom sv. papeža Leona IX: „Ko so premagali z orožjem in s hrabrostjo vse svoje nasprotnike v vojski, vedeli so v svoji starosti, rojstveni ponos in svetno nasladnost z nogami teptati, ter so se oblekli s ponižnostjo in z uboštvom Kristusovim, darovali so cerkvam svoje očetovsko imetje, vstanovljali samostane in poslušali do svojega preslavnega smertnega dneva v mniški obleki Kristusove nauke.“ (Wibert: Vita S. Leonis.) Zraven opomni Montalembert: „Velikodušni vitezi onih časov niso bili zadovoljni

s tem, da so se zaradi ljubezni do Kristusa znebili vsega imetja; temveč bili so pred vsem pripravljani, svojo osebo, svojo prostost, svoj ponos, celo še življenje darovati Gospodu nebeških trum. Če so se njih serca kesala, niso bili zadovoljni s tem, da so svoje očetovsko imetje zmanjševali, da bi imetje cerkve in ubožcev pomnožili; temveč s tem, da so sami sebe s svojimi nagnjenji popolnoma darovali, da so vse navade in strasti podvergli pod jarem samostanskega pravila, tako so upali svoje napake in grehe svoje mladosti ali marsikdaj divjo porabo svoje moči izbrisati. Taki dogodki napčne rabe popisani so v mnogih spisih. Mnih, iz zmagovitih rodovin, niso nikogar iz družbe izobčevali: ravnali so kakor z brati s sužnjimi, s kmeti, z delavci, z meščanji. Ker so v državnih zborih, na kraljevih dvorih in na bojiščih imeli prvo mesto: zato tudi niso hoteli zadnji biti v vojskah pokore in pobožnosti. Zatoraj so bili dobro izurjeni na ozkem potu terpljenja, prostega poniževanja in terdih poljskih del.

(Dalje nasl.)

Kako se je praznovalo kanonizovanje sv. Ignacija in sv. Frančiška Ksav. v Ljubljani 5. julija l. 1622.

Ljubljanski „Rudolfinum“ hrani znamenito knjigo, ki ima naslov: „Historia annua Collegii Societatis Jesu Labac.“ Popisani so v tej knjigi kronologično veseli in žalostni dogodki, ki so zadeli jezuitski kolegij od l. 1596, ko so se bili oo. jezuitje naselili prvič v Ljubljani, pa do l. 1691. Važen je ta dnevnik ne le za zgodovino in topografijo Ljubljanskega mesta, ampak tudi še v drugih ozirih. Za poskušnjo naj tu podamo odlomek, ki nam kaže, kako slovesno je Ljubljana praznovala, ko sta bila sv. Ignacij in sv. Frančišek prišteta svetnikom l. 1622.

Predstojnik Ljubljanskih jezuitov je prejel papežev pismo, s katerim so bili podeljeni popolni odpustki vsem, ki prejmo na dan kanonizovanja sv. Ignacija in sv. Frančiška v cerkvi sv. Jakoba zakramenta sv. pokore in sv. Rešnj. Telesa. Škof Hren je pa določil, da naj se ta slavnost v Ljubljani praznuje 5. julija, to je v nedeljo po osmini praznika sv. Rešnj. Telesa.

Škof Tomaž Hren stopi ta dan okrog osme ure zjutraj pred veliki oltar sv. Jakoba v pontifikalni obleki in blagoslovi dva nova mašna plašča in dve novi zastavi, narejeni v čast sv. Ignaciju in sv. Frančišku. Prišel se je potem sprevod po mestu, kakor je navaden bil na praznik sv. Rešnj. Telesa, namreč, čez prvi (zdaj čevljarski) most proti cerkvi in hiši kartuzijancev (na Bregu ob sedanjem Št. Jakobskem mostu, katerega tačas še ni bilo), potem gori čez nemški terg proti vicedominatu (deželni dvor) in kapucinom (v Zvezdi), nadalje čez spodnji (zdaj frančiškanski) most k cerkvi sv. Nikolaja in patrov fran-

čiškanov (zdaj gimnazija), in od te cerkve naravnost čez ves terg do sv. Jakoba.

Sli so pa v tem redu: Naprej so korakale zadruge s svojimi zastavami, za njimi jezuitski dijaki, potem očetje kapucini in frančiškani, nato jezuitski učitelji pred kleriki in duhovni, za njimi jezuitje v superpelicejih in stolah. P. Zigelfest in rektor P. Krištof Dobrin sta nesla, oblečena v mašno obleko, malo naprej od škofa blagoslovljeni zastavi. Za temi so prišli kanoniki s škofom ljubljanskim, dalje namestnik deželnega glavarja in vicedom, kranjsko in ptujsko katoliško plemstvo, mestno starešinstvo ter neizmerna množica ljudi obojega spola. Videti je bilo tudi redovnike raznih redov: pavlince, karmelite in usmiljene brate, ki so bili prišli iz sosednjih italijanskih pokrajin v Ljubljano po oprasku, ali pa nalašč, ker so slišali o tej slavnosti.

Mestni tergi so bili okinčani z zelenimi vejicami in cvetjem, hiše in okna katoličanov so bile pa okrašene s preprogami in sv. podobami. Navzoč je bil pri tej slovesnosti tudi ljubljanski magistrat ter vicedom, grof Oktavij pl. Panizol, poseben prijatelj jezuitom. Stražniki so na določenih krajih mesta streljali s puškami; pripeljali so pa tudi vojaške topove, da so s svojim bobnanjem povzdigovali veselje ljudstvu.

Postavljenih je bilo pet slavolokov. Prvega so napravili jezuitje na tergu pred svojo cerkvijo z dvema piramidama; drugega meščani pred hišo lekarja Cirijana; tretjega, ki je gledé umetne sestave prekosil vse druge, postavili so tergovci na koncu prvega mosta; četrtega vicedom pri vicedomskih vratih; petega, ki se je najbolj odlikoval z velikostjo in mogočnostjo, pred mestno hišo (rotovžem), koder je vibrala mestna zastava in je stal bobnar, postavil je mestni magistrat. Vsak slavolok je imel angelje ali pa modrice, deklamujoče nemške in latinske pozdrave; trije mestni slavoloki so bili pa tudi okinčani z znaki jezuitskimi, škofovskimi, cesarskimi in mestnimi.

Bilo je tedaj po Ljubljani veliko priprav in veliko veselja, ter naletelo se je mnogo ljudi k tej slavnosti. Na večer je švigal in vsipal se z Grada umetni ogenj. To je storilo mesto. Kako je pa jezuitski kolegij proslavil svojega očeta, sv. Ignacija? Za splošno radostjo mesta nikakor ni zaostajal. Na dvanajstih krajih mesta so se postavila pred hišami meščanov in plemičev gledišča, in v vsakem so se kazale ljudstvu, ko se je v sprevedu vračalo od sv. Nikolaja proti jezuitom, razne žive predstave o svetnikih in sicer s toliko doveršenostjo, da, če tudi osebe niso nič govorile, je dovolj povedala že umetna oprava z napismi, ki so se brali nad gledišči.

Odlikovali so se meščanje in plemstvo zopet s tem, da so obilno darovali blaga za obleko oséb in kar je bilo treba za opravo, in cele hišne stene so dragoceno poobiekli, da je bilo gledišču podobno.

Pervo gledišče je stalo pred hišo plemenitega moža Jurija Kajzelja ob mestni svetovalnici. V njem je bil oltar Matere Božje, na obe strani pa vojaško orožje. Pred Marijino podobo stoji po španjsko oblečen sv. Ignacij in moli s sklenjenima rokama. Zgoraj se bere napis: „Dozdaj svetu, odslej Bogu.“

Drugo gledišče pred hišo Frančiška Pellizerola. Na jedni strani sta dva siromaka, katerima deli sv. Ignacij svojo dragoceno obleko in sprejema od nju raztergano. Na drugi strani trobi angelj in ima

napis: „Poklic božji“, in drug angelj kliče vojake pod zastavo križa Kristovega z besedami: „Kdor hoče za menoj priti, naj zataj sam sebe, naj zadene svoj križ in naj hodi za menoj!“ (Luk. 9.) Zgoraj stoječi napis pojasnuje pomen: „Razdelil je, dal med uboge.“ (Ps. 3.)

Tretje gledišče pred hišo Naumanovo. Na eni strani stoji Marija Devica s krono na glavi na visokem podstavku; na drugi strani sv. Ignacij, oblečen kot popotnik, s palico, klobukom in rožnim vencem moli klečé s sklenjenima rokama in dva angelja vsipata nad njega rože. Napis: „Sv. Ignaciju se blažena Devica večkrat prikaže.“

Četerto gledišče se je videlo pri hiši Ivana Kerstn. Bernardina. Pokorščina teptá z nogama zlate čaše in denarje in nese z nekim dečkom jarem, čistost pa zvezek lilij in cvetic derži v roci. Sv. Ignacij kleči, oblečen po jezuitsko, v rokah ima rožni venec in poleg sebe baret. Podobe razlaga napis: „Prodaj, kar imaš, in pojdi za menoj!“ (Mat. 19.)

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Provincijal P. Bono Milišič. Deško semenišče v Bosni.) V soboto je prišel iz Rima v Ljubljano, ostal v frančiškanskem samostanu in v ponedeljek odrinil proti Mariboru prečastiti bosanski provincijal P. Bono Milišič. Pravil je marsiktere znamenitosti o svojem redu v Bosni. On stanuje v Sarajevu in mora po 1200 gld. na leto plačevati od stanovanja, ki ga ima v hiši nekega Turka. V eni sobici je imel vravnano kapelico za maševanje. Ko je dodelana nadškofijska stoljnica; so prevzviš. nadškof staro malo stoljnico odstopili oo. frančiškanom s stanovanjem vred. Odsihdob bode za stanovanje treba plačevati precej manj. Prav potrebno bi bilo tudi, da ima P. provincijal svoje lastno stanovanje; toda več kot na tem mu je do tega, da bi se dokopal do mladenškega semenišča (seminarium puerorum) za spodrejo dobre duhovske mladine. Blizo štirideset bogoslovcev imajo oo. frančiškani in nekatere stotine šolskih dečkov, za katerih višjo izgojo bi močno potrebovali semenišča. Prečastiti P. provincijal želi toraj pred vsim vstanoviti deško semenišče, v katerem koli kraju, da bi bil duhovski spodraščaj v njem npravno zavarovan, lepo odgojen, ter bi ne bilo treba mladenčem obiskovati zmešanih srednjih šol, v katerih se učijo skupaj turki, razkolniki, judje in katoličani v kacih novošegnih šolah, v katerih — kdo vé, kakošni učeniki se utegnejo nastavljeti zraven vsega tega v raznih krajih in časih?

Ta misel je res silo dobra in izpeljevanje podpore vredno. Spodoben dar iz nabranih miloščenj smo o tej priliki izročili preč. P. provincijalu v ta namen, in ako kdo za tako lepo in potrebno naravno kaj podelf, bodemo hvaležno oddajali prečast. P. provincijalu, rekši „Vivant sequentes!“ Prav lep križev pot iz milih darov smo ob enem poslali v Ramo, rojstni kraj sedanjega prečast. P. provincijala in malo prej nov kelih v Banjaluko. Cerkev tam doli zdaj močno zidajo, učne naprave vstanavljajo, zato je pomankanje še večje; Bog daj tudi obilnega duhovnega sadu!

Misijonska hiša čč. oo. lazaristov v Kočevji je razun nekterih oken in peči že skoraj popolno dodelana. Poslopje je po vnanjem prav čedno in prav pripravno za svoj namen. Iz prijateljskega pisma ondot potujočega v. č. duhovnega pastirja bodi posneto naslednje: „Včeraj ogledoval sem misijonsko hišo in čem bolj sem jo ogledoval, tem bolj mi je bila všeč. Sveži zrak, lepa lega, bližnji gozd — vse to jako prijetno dela to stanovališče. Kar zadeva ljudski glas, ni slišati nič nevgodnega.“

Vse drugo zveršuje se nekako po sreči, le denarja še manjka. Plačanega je do sedaj komaj polovica ter se bo potrebovalo še nekaj tisočev, da se vse poravná, in prilika je lepa, kaj dobrega storiti, kdor je v tacih okoliščinah. Čast Božja in zveličanje duš je edini namen.

Prihodnjost bo še bolj učila. Po izreku ranjcega nepozabljivega dr. Jan. Gogala je taka naprava ravno v ondotnih krajih „živa potreba.“ — Goreča molitev vsih po tej hiši osrečenih duš bo naj boljše plačilo in toraj ljubi Jezus sam. —ar.

Iz Sarajeva, 16. vinot. 1889. Še le danes Vam morem pisati in poterditi, da sem prejél 146 for. 40 kr. in sicer: zraven intencij 59 for. za svoje naprave; 50 for. za bolnišnico.

Bil sem teden dni na popotovanju po naši nadškofiji v duhovnih zadevah, pa zato še le danes odgovorjam.

Razun naše prvostolnice so še nektare druge cerkve sedaj sozidane. V Modriču in v Rastovem ste ravnokar blagoslovljene. V Čemernu, v Žepču in v Breškah le še malo manjka, pa bodo tudi gotove. V Goraždi ob Drini so ondotni gospodje iz civila in vojništva dosti lepo kapelico dozidali in z vsem oskerbeli. Mislim, da jo bomo še to jesen blagoslovili. Škoda, da v tem mestu ni fare. Najbliže je na Sarajevo, ali je 120 kilometrov daleč. Ko bi nam bilo mogoče dobiti kacega duhovna v pokoju, da bi tam maševal in tudi še Fočo, Rogatico ter Višegrad oskerbljeval, mi bi mu že kaj dodali. Lahko bi vse opravljaj, samo ta zna slovenski in nemški; vsaj Slovenec Hervate lahko razume.

Na posvečevanje naše prvostoljne cerkve se še sedaj veselo spominjamo. Davno že smo se korarji odločili, da izdamo „Spomenico“ na ta preveseli dogodek. Ali žal nam je, da bo še le te dni gotova, ker nismo iz Dunaja naročenih modelov za slike mogli prej dobiti. V „Spomenici“ bo opisana cerkev, svečanost, v njej bodo pridige našega nadbiskupa in biskupa mostarskega, zraven pa še 22 slik naše cerkve in škofov, ki so bili pri posvečevanju. „Spomenica“ se prodaja po 1 gld. Ako kaj dobička prinese, dali bomo za našo cerkev, kjer nimamo ne klopi, ne ormarjev v zakristiji, kjer nam še tudi drugih potrebnih stvari manjka.

Prav lepo se zahvaljujem za pomoč. Bog naj plača vsem dobrotnikom. Priporočam Vam sestre in siromašne otroke, pri kterih jaz delam, nikar jih ne pozabite!

Serčno pozdravljam Vas in vse prijatelje
hvaležni in vdani
Dr. Anton Jeglič.

Solnograd. (Kn. škof Napotnik.) Prevzvišeni knez nadškof solnograški Frančišk Vojtéh je vsled svojih starih pravic za Mariborskega kneza in

škofa zvolil preč. g. dr. Mih. Napotnik-a, c. kr. dvornega kaplana in naučnega vodja v Frintaneju na Dunaju. Slovesno poterdilo bode 26. t. m. v Solnograški stoljnici, posvečen pa bode naslednji dan, 27. t. m. — Dr. Napotnik je rojen v Konjicah 20. sept. 1850, tedaj ima 39 lét. Gimnazijske nauke je zveršil v Celji 1871 kot naj prvi med sošolci, maturo je dopolnil izverstno. Potem je bil enoletni prostovoljec, nato je pristopil v semenišče Mariborsko. L. 1875 je bil posvečen. Kot kaplan v Vojniku pri Celji je bil izvoljen za vojaškega kaplana in pozneje je prišel v Avgustinejo na Dunaj, od koder se je moral podati za vojnega kapl. II. r. v Bosno. Z vojno medalijo se je vrnil v imenovano napravo na Dunaj, kjer je l. 1880 postal doktor bogoslovja. Bil je nadalje kooperator in katehet v Sevnici, l. 1881 korvikar, stoljni pridigar itd. v Mariboru. Naslednjič istega leta postane profesor v bogoslovji, l. 1883 sinodal-eksaminator in konzist. svetnik, l. 1885 naučni vodja pri sv. Avguštinu na Dunaju itd. Tudi je pisatelj v latinščini, slovenščini in nemščini.

Pridi grešnik!

Pridi grešnik, o nesrečni!
Glej, tvoj Bog in Stvarnik večni
Dal na križ se je razpét,
Da je rešil celi svét.

Glej, sveto Telo razdjano,
Z ranami je vse obdano!
Ti si grešnik tega kriv;
Ali se ne boš solzil?

Glej, roke mu razprostrene,
Z žebli strašno prebodene;
Rad bi z njimi te objél,
Ljubeznjivo te sprejél.

Sveta Kri iz rán mu lije,
Da ti vbogo dušo vmije,
Če nad grehi se solziš,
Se resnično pokoriš.

In v presvetem Sercu hrani
Se v odperti njega rani
Ti zavetje dan in noč,
Zoper vso sovražno moč.

Toraj, grešnik, sem priteci,
In s skesanim srcem reci:
Jezus, tebi zdaj živim,
Greh za vselej zapustim!

A. V.

Razgled po svetu.

Tirolsko je dobilo liberalen deželni odbor; to pa zato, ker so nemški prostomišljaki naredili kompromis z Lahi.

Na Nemškem imajo fanatiški izmed protestantov nekako „evangeliš-zvezo“, ktere namen je boj zoper katoliško Cerkev. Tudi ta „evangeliš-bund“ je cesarju Viljemu naznanil svoje klanjanje, pa tudi govoril o svojem delu in prizadevanji. Cesar pa „bundu“ nič ni odgovoril, kar je sicer tudi nekak odgovor...

Knez Alojzij Lichtenstein, serčni zagovornik katoliške šole in katoliških koristi, se je odpovedal državnemu poslanstvu ter se je sploh umaknil s političnega bojišča. Škoda je odstop tolikega poštenjaka za katoliško stvar, še bolj škoda pa morebiti na kako drugo stran; katoliška politika pa zato ne za dlan ne bo odstopila od svojih pravičnih zahtév. „Liberalizem“, zlasti na Laškem, že zdaj strada in ko bo dosti lačen, bode prisiljen k Očetu se verniti.

Rim. (Véliki frančiškanski zbor.) Dne 8. okt. je general-kapitel volil tri redovne prokuratorje za posamezne redovne družine. Za observante je bil zvoljen P. Rafael Orillaški (d' Aurillac) iz Francoskega; — za frančiškane reformate P. Dijomed, provincijal v Abrucih; — in za frančiškane rekolecte in diskalceate P. Aloizij Louer iz Fulde. —

Dne 11. okt. so bili voljeni dvanajsteri veliki definatorji (generaldefinatorji) vesoljnega reda; 6 le tih je iz družine observantov, — peteri iz družine reformatov (kterih 1 iz misijonov in za misijone) — in 1 iz družine diskalceatov.

Avstrija, kakor vselej, ima dva generaldefinatorja, enega frančiškana observata ogerskih dežel, in drugega za frančiškane reformate v Cislitvaniji. K tem je to pot in izjemno vzét še tretji iz redovne okrajine Trienske, ker ta provincija, odkar se pomni, ni imela več nobenega velikega definatorja.

Dne 12. t. m. je bil veliki kapitel sklenjen s pridigo in slovesnimi mertvaškimi opravili za sobrate, kateri so umerli od poslednjega generalkapitelja, in za dobrotnike tega reda, ter so se vernili vsi provincijali v svoje redovne okrajine.

V ponedeljek, 7. t. m., je bil vesoljni véliki kapitel z redovnim generalom na čelu zaslišan od sv. Očeta. Pridružiti so se smeli tudi rimski sobratje, ter je bilo skup lepo število čez 200 bratov pred sv. Očetom, kterege so nesli v prestolu memo verste zbranih. Vse veliko število je stalo ob obeh stranéh loggie (lodžje), ob eni strani očetje glasovavci z redovnimi generali in z definstorstvom na čelu, na drugi strani drugi. Ob dvanajstih so med nje prinesli sv. Očeta na prestolu, ki so bili spremljani od kamerikov in plemenite straže. Neseni so bili sredi dolgih verst, vsakteri jim je bil predstavljen od generala, vsacega so ljubeznjivo nagovorili, pri marsikterem so se tudi delj časa pomudili, ter je zaslišanje terpelo celo uro, ne da bi bilo pri sv. Očetu videti najmanjše znamenje kake vtujenosti. Poslednjič so stojé podelili sv. blagoslov in še ponovili veselje zaradi tako srečne in enoglasne volitve novega redovnega generala in zaradi enako enodušnih sklepov ter že začetega dela za vravnavo vesoljnega reda, ki je v najnovjšem času toliko terpel vsled zatertja provincij in samostanov na Laškem, Francoskem in drugod.

Rim. Novi frančiškanski general preč. P. Alojzij je rojen v Parmi l. 1836. Študiral je v Bolonji in Ferari, v novicijatu je bil v Riminu. V cerkvi Marijinega oznanjenja v Parmi je na Sveti

dan 1859 imel novo mašo. Eno leto pozneje je v mestu Karpi učil modroslovje, pozneje pa bogoslovje v mestih Reggio in Parma. L. 1877 je postal župnik v Parmu, v cerkvi, kjer je imel 1859 novo mašo; njegov oče je bil ondi cerkvenik. L. 1882 je bil izvoljen provincijal za okrajino bolonjsko; v to čast je bil dvakrat zopet voljen.

Rim. Zopet pišejo, da obravnave med Rusijo in sv. Očetom so vendar poslednjič dognane in doveršene. Pet škofov bode izvoljenih in misli se, da Izvolski ostane kot vradni opravnik v Rimu... Bog lahko tudi čudeže dela; da bi se pač res za katoliško Cerkev v Rusiji na bolje obrnilo! —

Slavno božjo pot v Rim napravljajo francoski delavci. Kardinal Langenieux se tudi vdeležuje. Perva karavana je dospela iz Cambrai-a 17. in 18. t. m. Vsak oddelek se bo ondi mudil pet dni; 21. t. m. so imeli priti Pariški in iz dveh družih mest. Do 25. nov. se bojo nadaljevale romarske karavane. — To so pošteni delavci, — te naj posnemajo lj. „bierhallerji“!

Obiskovanja vladarjev. Ruski car je bil v Berlinu, pa časniki ne morejo dopovedati, kako merzlo je bilo boje to obiskanje in napijanje obeh cesarjev in govoril se, da je bilo vse brez političnega pomena, zgolj iz priljudnosti (?). — Bulgarski knez jo je pa urezal prikrit pod imenom grofa Murany-a skoz Dunaj, Monakovo, v Pariz. Ne vé se, zakaj? Eni ugibajo, da se hoče osebno poganjati za priznanje svoje kot knez bulgarski. — Ravno da je odšel ruski car, se že nemški cesar objéma z Italijanom. Ne mara hoče Bismark pokazati, kako možato on ljubi sv. Očeta in se hoče prikupiti svojim katoliškim podložnim? — Portugieški kralj pa je zavil na pot, ki vse druge kralje in cesarje čaka: šel je v večnost. Bil je liberalen gospod in ni dopustil Cerkvi dolžne prostosti, kakor je šega pri vladah dandanes. Zato da je bil s kardinalom nadškofom, to je, s Cerkvijo, v razporu. Ko bi mu bilo le za kratko uro nazaj priti, bi pač povedal vladarjem in ministrom: kaj je k njihovemu zveličanju. Ne mara bi še terdokožnega Crispa zimica stresla! Proticerkvene katoliške (?) načelnike so začeli posnemati marsikteri izmed katoliškega naroda; zoper vse skupaj se vzdiguje pa tudi narava: žuga huda letina in slišijo se prav žalostne dogodbe in nesreče iz mnogih krajev. Kaj še le bo na spomlad?

Iz Moravskega naznanjajo, da so na Velehrad poklicani oo. jezuiti. To se menda pod nos kadí prostomišljakom, še posebno pa husovcem mladočeškim, kateri so od tujcev posneli sovraštvo zoper jezuite, če tudi jim niso nikoli nič žalega storili. Jezuiti deržé z narodom, ki ga ljubijo, kakor vsak pošten katoličan, česar priča n. pr. je pokojni naš Valjavec in drugi še živi. Povsod so pokazali oo. jezuiti, kako jim je pri sercu blagor naroda, med katerim delajo, kakor n. pr. v Paragvaju, kjer so divjake povzdignili iz divjačine k sreči in omiki; laži-liberalci pa so jezuite pregnali in divjake zopet v divjaštvo nazaj pogreznili — ti farizeji! V takem duhu dela menda tudi neki list v Bernu, kateri stokrat overžene laži zoper jezuite iz judovskih romanov in knjižur pogreva in nespremišljenim ljudém predlaga za duhovno kermo. Ti ljudje po framasonskem kopitu sovražijo véro in vérnike, ko sami ne vedó, zakaj, in to satanovo delo pospešujejo. Moravsko ljudstvo

pa, kakor piše poročevalec v Solnograškem „Katol. časniku“, nima kusa in slasti za husovstvo, katero se ondod ni toliko vkoreninilo, kakor na Češkem. Drugi, z rubeljni pasen list menda ljudem laže, da vzhodnja razkolna cerkev ima in uči kerščanstvo ss. Cirila in Metoda, s čimur obrača vodo na slovansko liturgijo, da bi ljudstvo zamrežil v razkolništvo. Nedavno je trobil, da napoved jezuitov za „posvečeni Velehrad“ je ondi zbudila razdraženost (mogoče, med judi, kakim husovcem in pri psevdonarodnjakih), češ, da jezuitovski red je znan kot sovražljiv slovanskim koristim. Pripoveduje tudi, da se je zbral odbor, ki hoče po vsih slovanskih deželah zbirati za zidavo gerško-orientalske cerkve na Velehradu in skerbeti, da bode Velehrad Mekka za vse slovanstvo (no, pa za husovstvo in modérno judovstvo, kaj ne?).

K vsemu temu bodi rečeno: Svet se grozno meša: kdor ima vero, naj gleda, da mu je ne izpulijo „lažnjivi preroki!“

Prusko. Francoska vlada je boje pri apostolskem stolu ovajala francoske škofe zaradi agitovanja pri volitvah. Cerkveni list Angerski pa s pridržkom naznanja papežev odgovor, namreč: da škofje in duhovni so le svojo dolžnost spolnovali, ko so volivce opominjali, kaj od njih zahtéva kerščanska vést pri tako tehtnem opraviilu očitnega življenja, ko pridejo na tehtnico koristi vere in človeškega občinstva.

V Lurd-u (Lourdes) je 1. sept. t. l. umerl č. g. P. Peter Remigij Lampé, veliki prednik Naše ljube Gospé Lurške. Pokop je imel velikansk, pa ga je bil tudi vreden, ker veliko je delal, veliko terpel za povišanje Marije D. Lurške; pa je tudi veliko dosegel, veliko koristil ubogemu, terpečemu človeštvu, koristi, in bode koristil. Kako je povzdignil slovez ondotne božje poti, kaže tudi poslednje francosko božje potovanje, kterege se je vdeležilo 20,000 vernikov, med njimi 1200 bolnikov, ki so bili razdeljeni v 5 skupin. Pri drugem oddelku so bili bolni na očéh. Poročevalec omenja med poslednjimi mlado slepo osebo iz Alençon-a. Le-ta je rekla svoji tovaršici: Opomni me, kadar bojo presv. Rešnje Telo memo nesli. Prijateljica jo opomni. Tisti trenutek čuti slepa kakor bi se ji zablížčalo, kar ji je storilo hudo bolečino; kakor blisk ji je šinilo čez očí, ki so zopet pogled zadobile; videla je od tistega trenutka, kakor drugi, pričujoči pa so na glas veselje zagnali in se ginjeni jokali. (Solnograška „Kathol. Kirchenzeitg.“ 18. okt. 1889.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec november (listopad).

a) Glavni namen:

Katoliške vlade južne Amerike.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjí.)

b) Posebni nameni:

1. Vsi svetniki. Naznanjene, pa ne še zaznamovane ali neprevidne zadeve.

2. Spomin vsih vernih duš. Spoznanje in razširjanje velikodušnega namena (vse za duše v vicah). Pobožno in čedno obnašanje pri pogrebi. Posebej priporočeni umerli.

3. S. Ida. Jezusovega Detinstva družba in „vstanova Jezusovega Serca.“ Molitveno apostoljstvo v odgojiščih. Ohranjenje nedolžnosti taci, ki so v nevarnosti.

4. S. Karol Boromej. Škofje. Duhovska in deška semenišča. Mnoge zadeve duhovskega pastirstva. Redovnice Boromejke.

5. S. Emerih. Ogersko in Hervaško. Katoliške šole. Mnogi dijaki (posebno slovenski). Družinske zadeve. Važne preskušnje. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Poškodvan človek, da bi se srečno pozdravil. — Za lepo vreme. — Bolna oseba se ponižno priporoča v molitev Naši ljubi Gospéj, sv. Antonu in sv. Jožefu za zdravje. Ako bode Božja volja, da ozdravi, naznanjeno bo v „Zgodnji Danici.“

Zahvale

Delj časa me je noga bolela, bila je otekla in terda, sploh se je govorilo, da bo kostni šen; bila sem v velikem strahu, kaj bom počela. Ko pa vedno berem toliko zahval, se tudi jaz z zaupanjem priporočim Naši lj. Gospéj presv. Serca, ter opravljam devetdnevne pobožnosti z obljubo, da hočem zahvalo v „Danici“ naznaniti. S temi versticami spolnim svojo obljubo: Tisučkrat bodi češčena N. lj. G. presv. Serca za prejeto milost, ter ljubo zdravje, ki se mi je zopet povernilo. Ob enem pa prosim vse bratovske ude za zdihljeje za mojega kletvi in pijančevanju vdanega brata. M. K.

Sin se prav goreče zahvaljujem Bogu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu za uslišanje, ki smo ga dosegli po njih priprošnji pri usmiljenem Bogu. Zboleli so nam bili prav hudo za pljučnico oče; že smo jih previdili z vsimi ss. zakramenti za umirajoče, vsi smo v veliki žalosti mislili, zdaj jih bomo gotovo zgubili; obrnemo se pa v tej sili z veltkim zaupanjem z devetdnevnicó k sv. Jožefu, prosimo Marijo, Našo ljubo Gospó, in sv. Antona Padovanskega za pomoč, in prižigali smo v znamenji pred Marijino podobo v ta namen luč. Ni še bila devetdnevnicá dokončana, že so bili veliko boljši, in zdaj — hvala Bogu — so že zopet prav zdravi, kakor popred; zato tisočkrat hvaljen bodi Bog, Marija naša ljuba Gospa, sv. Jožef in sv. Anton Padovanski za milost zopet podeljenega zdravja, — in to še toliko bolj, ker oče so že nad 70 let stari, in so vendar tako kmalo in dobro okrevali. Mnogo in mnogokrat bil sem že uslišan na priprošnjo Marije in sv. Jožefa; zato izrekam tukaj za vse dobrote očitno zahvalo, ter se tudi zanaprej prav goreče njim v prošnjo priporočam, in tudi vsim čitateljem „Zg. Danice“ enako svetujem. Češčen in hvaljen bodi Bog v svojih svetnikih in v svojih delih na vse veke! P. Čop.

Ravno zdaj sem prejel pismo od mladenča, ki je bil v tako neprijetnih zadevah, da ni bilo le iskricé upanja, mu

srčno pot napraviti; pa na mojo prošnjo ste ga po „Danici“ priporočili, ter je zdaj dosegel svoj namen in je prav vesel, zdrav, jako zadovoljen bogoslovec. Zato: Hvala Bogu, Naši ljubi Gospej presv. Serca in sv. Jožefu! J—r.

Listek za raznoterosti.

K sklepu rožnovenske molitve. Prevzvišeni gospod knez in škof so za zadnjo nedeljo v oktobru zapovedali eno skupno molitveno uro. V stoljni cerkvi bode zato prihodnjo nedeljo, 27. tega mesca, po jutranji sv. maši z blagoslovom presv. Rešnje Telo še med eno sv. mašo ostalo izpostavljeno. Popoldne ob dvéh se bo zopet presv. Rešnje Telo izpostavilo in se bode pred Njim molil žalostni del sv. rožnega venca.

Tudi velika sv. maša ob 10ih v Šenklavžu se bo obhajala pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom.

Molitve sv. rožnega venca se narod v Ljubljani vdeležuje v velikih množicah po vsih cerkvah, še veliko obilniše kakor priljubljenih Šmarnic; tako gotovo tudi po deželi. Z Gorenjskega piše n. pr. prijatelj: „Ta mesec opravljamo zvečer rožnovensko pobožnost; ljudstvo se vdeležuje prav obilno. Bog daj, da bi s svojimi molitvami tudi kaj sprosili, zlasti stiskani sv. Cerkvi mir in zmago!“ — Res, stiske, ki žugajo, učijo ljudi moliti; naj bi le tudi vsi spoznali!

Novosti. Deutsch-slovenisches Handwörterbuch von Anton Janežič. Tretji, predelani in pomnoženi natis, vravnal Ant. Bartel, c. kr. gimnaz. profesor, s sodelanjem tovaršev. Natis in založba Hermagorove tiskarne v Celovcu. Str. 841 v osm. Cena 3 gld. v „Kat. bukv.“

Kanonično vmeščena sta bila 22. t. m. čč. gg.: Jož. Belar za Rovte in Ant. Korbič za Vavtovas.

V Kočevji, kakor ravno slišimo, so meščani in trezni zunanji za to, da naj se namesto stare, čisto slabe, vse premajhne in za mesto nepristojne cerkve zida nova in primérna; ljudstvo z vasí pa je bilo tako razburjeno, da se ni dala pametna beseda govoriti. Kaj bode iz tega se bo videlo.

Brezvérski in verski rokodelci. Dné 14. vinotoka sta dva rokodelska pomočnika v Cillerthalu napadla kerčmo, umorila dvé ženi in dvé dekleti, sta hišo oropala in zažgala. Le en otrok je ušel. Pravijo, da strašne trinoge že imajo zaperte. — Une dni pa je v Monastiru prišel prosit miloščine rokodelec k neki vdovi. Na odgovor, da sama nima kruha za-se in za otroke, se je rokodelcu zdelo, da je vdova bolj ubožna kot on sam, seže v žep, dene eno marko na mizo in gre po sosednjih hišah dalje prosit. Je bil mar ta rokodelec brezverec, kakor una tolovaja?

Rim. Po nasvetu kardinala Simeoni-a, prefekta v Propagandi, se bodo v Japoniji in Perziji, v jutranji Indiji in Kini ustanovile nove misijonske postaje.

V Freiburgu na Švicarskem se mesca listopada prične vseučilišče, v pravem pomenu katoliško. Sv. Oče Leon XIII so vladi in velikemu svétu, kakor tudi vodju Pythonu zarad tega razodeli veliko veselje in čestitali vsim freiburškim katoličanom. — Kdaj dobimo v Avstriji tako univerzo?

V Ameriki bojo mesca listopada letos obhajali 100letnico, odkar je bila v Ameriki vstanovljena cerkvena vlada (hierarhija). V Baltimoru se ima 12. nov. zbrati 60 škofov in dva duhovska velikana iz Rima.

Namesto pismenega odgovora.

Goreča zahvala vsim mnogim prijateljem, ki ste se 18. okt. spominjali

prav iskreno hvaležnega
Vrednika.

Iz rimskega Martirologija.

21. sušca.

Na gori Kasinski sv. Benedikt, opat, ki je red benediktinski na Večeru obnovil in prečudno razširil. Njegovo življenje, sloveče s čednostmi in čudeži, je popisal sv. Gregorij papež.

V Aleksandriji je spomin ss. mučencev, ki so bili pomorjeni pod cesarjem Konstantinom in poglavarjem Filagrijem, in sicer od krivovercev arijanov, ki so veliki petek priderli v cerkev in jih pomorili.

Ravno ta dan ss. mučenca Filemon in Domnin.

V Katani sv. Biril, ki je bil od sv. Petra posvečen za škofa; veliko nevernikov je spreobrnil k sv. veri, in v miru dušo izdihnil v veliki starosti.

V Aleksandriji blaženi Serapijon, puščavnik in škof, mož velike svetosti, ki je vsled arijanskega divjanja šel v pregnanje in umerl.

V Lijonski okrajini opat sv. Lupicin, sloveč s svetostjo življenja in s čudeži.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: „Za 18. okt. 1889 in dalje“ dober prijatelj 2 gld. — Blaga duša 50 kr. — Dober prijatelj 1 gld. — Rojak „naj bolj lačnemu štud. za zemlje“ 1 gld. — Stereotipen prijatelj in dobitnik 12 gld. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 8 gld. — Šp. Pintar 2 gld. — Pn. g. kanonik Andrej Zamejje 10 gld. — H. D. 50 kr. — Neka dobra roka 40 kr. — Poseben neimenovan dobitnik 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Jože Novak, kaplan na Kerki, 5 gld. 30 kr. — Iz Kranja 11 gld.

Za pogorelee na Godešiču in v Goričah: Fara Gorjanska 4 gld.

Za bratovščino Naše lj. Gospe presv. Serca: Jera Čop 1 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji: Neimenovan duhovni pastir iz Dolenjskega 20 gld.; prečast. g. kancelar Pogačar 10 gld.; dr. Elbert 10 gld.; č. g. župnik Kumer 5 gld.; neka dobitna družina v Ljubljani 20 gld.; duhovnjani izgledne duhovnije gorenjske 75 gld.